

AICI ESTE UNUL MAI MARE CA SOLOMON

Dallas - Texas

Haideți să rămâne pentru câteva minute în picioare ca să citim Cuvântul Domnului. Cei care doriți să urmăriți în Scripturile voastre, deschideți la **Matei 12**, începând cu versetul 38:

„Atunci unii din cărturari și din farisei au luat cuvântul și I-au zis: „Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!”

Drept răspuns, El le-a zis: „Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.

Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.

Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-I vor osândi, pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.

Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-I va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.” (v. 38-42).

Haideți să ne plecăm capetele. Este cineva care are vreo cerere sau vrea să fie amintit în rugăciune în timp ce stăm cu capetele și inimile plecate în prezența Lui? Dacă da, ridicați mâinile și spuneți: „Dumnezeule, ascultă-mi rugăciunea.” Rugați-vă în liniște.

Tatăl nostru ceresc, consider că acesta este unul din cele mai mari și mai glorioase privilegii, fiindcă ne întâlnim într-o adunare care crede în Tine și așteaptă prezența Ta, în acord cu făgăduința care spune: *„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor, iar dacă se unesc să ceară un lucru, li-l voi da.”* Doamne, cel mai mare lucru cu care suntem de acord în seara aceasta este ca Tu să Te întâlnești cu noi și să-Ți simțim prezența în duhul nostru ca să știm că ești aici și ne asculți rugăciunea. Îngăduie ca în timp ce cugetăm la Cuvântul Tău, să avem siguranța că Tu asculți rugăciunile noastre, pentru că Te rugăm aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin. Puteți să vă așezați.

Cu ajutorul Domnului, înainte de a ne ruga pentru bolnavi aș vrea să vorbesc câteva minute despre subiectul: **„Aici este Unul mai mare ca Solomon.”**

La începutul textului pe care l-am luat pentru seara aceasta, vedem că Isus avea o neînțelegere cu câțiva farisei, pe care îi certa pentru că nu Îl înțelegeau. El era Omul despre care teologii învățaseră și Îl așteptau să vină, iar când a venit, nu L-au înțeles și L-au numit diavol, ghicitor sau vrăjitor, pentru că putea să le deosebească gândurile inimii. Dar a numi lucrarea lui Dumnezeu un duh rău este o blasfemie. Totuși, Isus a spus că îi iartă pentru aceasta, pentru că Duhul Sfânt nu venise încă să le schimbe inimile și să-i aducă în starea în care ar fi putut să-L înțeleagă pe Dumnezeu. Tot ce știau ei era teologia rece a Legii, fiindcă Duhul Sfânt nu fusese încă trimis. Astfel Isus a spus: *„Când va veni Duhul Sfânt și va face aceleași lucrări, un singur cuvânt spus împotriva Lui, nu vă va fi iertat nici în veacul acesta, nici în veacul viitor.”* (parafrazare).

În după amiaza aceasta, în timp ce citeam și meditam la acest lucru, mi-am imaginat că unul dintre ei a venit la El pe ocolite și l-a zis: *„Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!”* Cu alte cuvinte, iudeii au fost învățați întotdeauna

să creadă în semne. Astfel, iudeii caută semne, pe când grecii caută înțelepciune și cunoștință.

Ce mărturie puternică se ridică împotriva aceluia fariseu fiindcă el, care pretindea că cunoaște Scripturile și semnul lui Mesia, semn pe care Isus îl făcuse deja, avea vederea atât de încețoșată încât nu îl recunoscuse. Isus îi arătase adevăratul semn mesianic care era făgăduit în Scriptură, dar el privea după un altfel de semn.

Cât de adevărat este acest lucru și în ceea ce-i privește pe învățații și oamenii de astăzi. Ei pot vedea adevărata făgăduință biblică dată de Dumnezeu pentru această zi, dar așteaptă și vor să vadă altceva, ignorând astfel semnul timpului.

El le-a spus odată: *„Când se înserează, voi ziceți: „Are să fie vreme frumoasă, căci cerul este roșu.”*

Și dimineața, ziceți: „Astăzi are să fie furtună, căci cerul este roșu-posomorât.” Fățarnicilor, fața cerului știți s-o deosebiți, și semnele vremurilor nu le puteți deosebi?” (Matei 16.2-3). Cu adevărat, Scripturile au spus că Mesia trebuie să fie un Profet.

Noi știm că felul de lucrare al lui Dumnezeu a fost întotdeauna printr-un profet pe care-l trimitea ca să-și confirme mesajul, ceea ce nu s-a schimbat și nici nu se va schimba vreodată, pentru că Dumnezeu nu își poate schimba căile. El trebuie să rămână la prima hotărâre, oricare ar fi fost aceea, și ceea ce spune este adevărat.

Dumnezeu nu a lucrat niciodată cu grupuri mari, ci întotdeauna ia un individ. Așa și-a scos El un popor dintre neamuri, pentru Numele Său: lucrând numai cu un individ, unul aici și altul dincolo, pentru Numele Său. Da, El lucrează întotdeauna cu un individ, nu prin grupuri de oameni.

Motivul pentru care evreii credeau că profetul era un martor adevărat al lui Dumnezeu, se datora faptului că tot ce spunea el se împlinea. El spunea lucrurile unul după altul, iar Dumnezeu dovedea că tot ceea ce spunea el era adevărat. Acesta este motivul pentru care Domnul a spus: „Ascultați-l, pentru că Eu sunt cu el.”

Moise, pe care aveau pretenția că l-au crezut, le-a spus: „*Domnul Dumnezeul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!*”

...*Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală.*” (Deuteronom 18.15,19), ceea ce s-a întâmplat întocmai:

„*A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.*”

Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1.11-12).

Noi vedem că acei saducheii și fariseii priveau drept la făgăduința lui Dumnezeu, la ce a spus El că va face, dar cu toate acestea căutau un semn, neștiind că acela era adevăratul semn mesianic pe care avea să-L dea El.

Natanael L-a înțeles când El i-a spus ce făcuse cu o zi înainte și a știut că Acela era Mesia, de aceea a zis: „*Tu ești Hristosul, Împăratul lui Israel.*” El a recunoscut aceasta, pentru că i-a fost dat să recunoască.

Isus a spus: „*Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine,*” și „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis.*” (Ioan 6.37,44). Nu contează cât de mult încercăm noi să obținem ceva în alt fel, trebuie să vină de la Dumnezeu. „*Așadar, nu atârănă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are*

milă.” (Romani 9.16). Dumnezeu este Cel care alege. Astfel, Isus a spus: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi.” (Ioan 15.16).

Noi aflăm că în timpul sfârșitului, antihristul îi va înșela pe toți cei ce locuiesc pe pământ, pe toți aceia al căror nume nu a fost scris încă de la întemeierea lumii în Cartea Vieții Mielului. Numele tău a fost pus în Cartea lui Dumnezeu încă înainte ca Mielul să fie junghiat. Atunci când tot Planul lui Dumnezeu a fost întins înaintea Lui, tu ai fost recunoscut acolo pentru că ai Viață veșnică. Cuvântul „veșnic” înseamnă că nu a început niciodată și nici nu se va sfârși vreodată, iar tu ești un atribut al gândului lui Dumnezeu, încă înainte de crearea lumii, fiindcă acesta este singurul fel prin care poți avea Viață veșnică. În tine este chiar Viața la care se gândea El și nu este posibil să o ia nimeni, pentru că ea se mișcă acolo.

Deci fariseii aceia, acei învățători religioși și mari învățați în teologie, care studiau Cuvântul zi și noapte, nu au putut vedea semnul mesianic și din cauza aceasta au cerut să li se arate unul.

Eu aș vrea să intru mai profund în acest subiect, ca să vă arăt că Dumnezeu face întotdeauna semne. El lucrează întotdeauna cu oamenii prin semne biblice, pentru că este Dumnezeul Supranaturalului. În Vechiul Testament, când cineva avea o prorocie sau un vis și nu era nici un profet ca să-l întrebe, ei îl duceau pe acel om în Templu, în fața lui „Urim și Tumim.” Învățații Bibliei știu despre ce vorbesc. Urim și Tumim era pieptarul pe care îl purta Aaron și care avea pe el douăsprezece pietre care reprezentau cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Ei îl luau pe acel profet sau văzător și îl duceau în față la Urim și Tumim, iar dacă lumina supranaturală nu strălucea pe pietrele de pe pieptar, oricât de real părea acel lucru, era respins. Întotdeauna trebuie să fie un semn supranatural de la Dumnezeu, pentru ca acel lucru să fie dovedit. Pentru iudei nu conta cât de real părea acel lucru, cât de teologic sau de adevărat suna, dacă semnul supranatural al lui Dumnezeu nu îl dovedea, nu era adevărat.

Pieptarul lui Aaron din Vechiul Testament a trecut o dată cu vechiul legământ, dar Dumnezeu are și în Noul Legământ un Urim și Tumim. Astfel, dacă un profet, un

visător, un teolog sau oricine altcineva vorbește contrar Cuvântului, iar Dumnezeu nu răspunde înapoi prin Cuvânt, eu l-aș lăsa în pace pe acel om, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu este Urim și Tumim de astăzi. Da, eu cred aceasta din toată inima.

Dumnezeu este în propriul Său Cuvânt: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...”* (Ioan 1.1,14). El este Același ieri, azi și în veci și nu are nevoie de nici un interpret al Cuvântului Său. Noi Îl interpretăm însă și zicem: *„Aceasta este aceea și aceea este aceasta,”* dar Dumnezeu nu are nevoie de interpretarea noastră, fiindcă El este propriul Interpret al Cuvântului Său. Este scris clar că Biblia nu are nevoie de o interpretare omenească. Astfel, Dumnezeu a zis la început: *„Să fie lumină!”* și a fost lumină; aceasta fiind interpretarea acelui Cuvânt. Dumnezeu a zis: *„Fecioara va rămâne însărcinată...”* și așa a fost. Nu mai era nevoie de nici o interpretare, pentru că împlinirea acelui Cuvânt era chiar interpretarea Lui.

Dumnezeu a spus că astăzi se vor întâmpla aceste lucruri și ele se întâmplă sub ochii noștri, sunt chiar aici. Deci nu este nevoie de nici o interpretare, pentru că Dumnezeu Își interpretează singur Cuvântul, prin faptul că-L aduce la împlinire.

Revenind la tema noastră, vedem că acești farisei din Matei 12.38-40, l-au zis lui Isus: *„Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!”* dar El i-a certat pentru că nu l-au crezut și pentru că în necredința lor au spus că Duhul de peste El era un duh rău. Acesta este motivul pentru care ei nu l-au putut recunoaște și nu au văzut de unde venea El. Ei nu știau de la care școală venea, nici dacă era fariseu sau saduceu. În plus, El a încercat tot timpul să le dărâme instituțiile teologice și i-a numit *„pui de năpârci.”* *„De unde vine acest Om?”* își ziceau ei, *„Noi nu știm de unde vine!”* și nu înțelegeau că semnul lui Mesia era chiar acolo.

Cu două seri în urmă, noi am vorbit despre femeia de la fântână. Ea a recunoscut semnul, iar aceasta a făcut ceva pentru ea, fiindcă toți cei care au recunoscut acest semn au fost sămânța lui Dumnezeu care trebuia chemată în acea zi.

Dumnezeu a dat întotdeauna daruri duhovnicești copiilor Săi, fiindcă El Se identifică și este cunoscut în felul acesta, dar dacă trimite un dar duhovnicesc, iar poporul Său îl respinge, acel popor intră în întunericul haosului. De fiecare dată, în toate timpurile când Dumnezeu a trimis un dar oamenilor, iar aceștia L-au refuzat, ei au fost respinși la rândul lor de Dumnezeu pentru că au refuzat harul Său.

Oh, ce loc de adăpost avem noi în seara aceasta, un loc cu mult mai bun decât toate buncărele și adăposturile omenești la care ne-am putea gândi! O, dacă națiunea aceasta, care se numește o națiune creștină, ar putea accepta darul pe care i l-a dat Dumnezeu și pe care Duhul Sfânt L-a turnat în această zi! Dacă națiunea aceasta ar fi acceptat acest lucru, ar fi mai la adăpost decât oricare alta, dar pentru că L-au respins, nu a mai rămas decât haosul și judecata.

El a dat aceste mari daruri duhovnicești în toate epocile. Dacă va fi cu voia Domnului, într-una din seri aș vrea să vorbesc despre subiectul „Glasul darului.” Aceste daruri sunt anunțate de obicei de profeți, iar faptul că se ridică în scenă un profet arată că judecata este aproape. Când se ridică în scenă un profet legitimat de Dumnezeu, acest lucru este un semn, așa cum s-a întâmplat în zilele lui Daniel, în zilele lui Ioan Botezătorul, în zilele Domnului Isus și în toate timpurile. Când se ridică în scenă un profet, este timpul ca Dumnezeu să-Și spună Cuvântul, și pentru că este respins de națiuni, se instalează haosul. Așa s-a întâmplat de fiecare dată la trecerea de la o epocă a bisericii la alta, când mesajul a fost respins. Dumnezeu le-a dat oamenilor aceste daruri și mesaje, dar ei le-au respins, așa că nu a mai rămas decât judecata.

Dumnezeu este drept și El nu trimite niciodată judecata înainte de a oferi harul. Harul este anunțat întotdeauna mai dinainte, dar oamenii sunt atât de afundați și de amestecați în scheme artificiale, încât nu îl recunosc. Așa se întâmplă întotdeauna.

Astfel, Isus le-a zis acelor farisei: *„Un neam viclean și preacurvar cere un semn.”* Întotdeauna când necredinciosul a avut ocazia să beneficieze de aceste semne biblice, le-a respins și nu le-a crezut. Dar Dumnezeu a vorbit și vorbește

Întotdeauna prin semne. Câtă vreme va exista lumea aceasta, El va continua să vorbească prin semne biblice. Așa este.

Fiți atenți! El le vorbea acelor farisei aducând o profeție cu împlinire multiplă. Astfel, le-a spus că ei erau o generație vicleană și preacurvară, iar pe de altă parte le-a spus că fiecare generație preacurvară și vicleană care se va ridica vreodată, va cere un semn și va primi același semn. Observați ce le-a zis El: *„Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.*

Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.” (Matei 12.39-40).

Ce spunea El aici? Că o generație vicleană și preacurvară va primi semnul învierii. Care generație este mai potrivită decât aceasta în care trăim noi; care Îl respinge pe Hristos și este vicleană, perversă și preacurvară? Ei au primit un semn, semnul învierii, fiindcă în seara aceasta Isus Hristos este la fel de viu ca întotdeauna. Da, El a fost ridicat dintre cei morți și este Același ieri, azi și în veci. O generație vicleană și preacurvară privește după un semn, și vor primi unul: semnul învierii. Desigur, prin acele cuvinte El le spunea că va fi înviat dintre morți.

De multe ori, profețiile biblice au un înțeles multiplu, așa cum este textul din Matei 2.15, unde scrie: *„...ca să se împlinească ce fusese vestit de Domnul prin prorocul care zice: „Am chemat pe Fiul Meu din Egipt.”* Dacă veți citi în Osea, care a rostit această profeție, acolo scrie: *„Când era tânăr Israel, îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt.”* Cel la care se referă El aici este Iacov, fiul lui Dumnezeu care a fost chemat afară din Egipt. Dar acest verset face referire și la Hristos, Fiul mai mare care a fost chemat afară din Egipt, Israel fiind doar un simbol spre El.

Modul în care generația aceea L-a respins pe Hristos, este un exemplu puternic pentru noi, arătând că dacă ei au avut iertare deși a respins învierea, generația aceasta care Îl batjocorește pe Duhul Sfânt nu va avea iertare niciodată. Deci este

mai grav pentru cel care Îl respinge pe Duhul Sfânt decât pentru cel care L-a respins pe Isus Hristos în zilele când a fost în trup omenesc pe pământ. Astfel, când ei au crezut că El era un ghicitor sau că avea un duh necurat, Domnul le-a zis: *„Oricine va vorbi împotriva Fiului omului va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.”* (Matei 12.32). A vorbi împotriva Duhului Sfânt înseamnă a numi lucrarea lui Dumnezeu drăcească sau necurată.

Iona a fost un martor al învierii prin faptul că a stat trei zile și trei nopți în burta balenei. Mulți oameni încearcă să-l condamne și spun: „Oh... Iona a fost...” Iona a fost un profet și a umblat în voia lui Dumnezeu. Când s-a îmbarcat pe acea corabie și a plecat în altă direcție, trebuia să facă acel lucru ca să arate spre învierea lui Isus Hristos. El a trebuit să treacă prin acea experiență, la fel ca Agar, care a fost alungată ca să se arate că roaba nu poate moșteni împreună cu femeia slobodă. Aceste lucruri trebuiau să se întâmple pentru că ele reprezintă simboluri și umbre pentru lucrurile care au urmat.

După ce a vorbit de Iona, Isus a venit prin istorie și s-a oprit la zilele lui Solomon. Noi știm că epoca lui Solomon a fost ca un Mileniu al Vechiului Testament, deoarece a fost o perioadă în care Israelul a trăit în pace și liniște și nu a avut nici un război. Dumnezeu i-a dat lui Solomon, care era fiul lui David, un dar de deosebire prin care putea să cunoască gândurile din inimile oamenilor.

Noi trebuie să recunoaștem că acel evreu stătea acolo cu un dar al deosebirii, prin care putea să cunoască gândurile inimilor oamenilor. Și iată că toți vorbeau despre Solomon, deși în mijlocul lor era Unul mai mare decât el. Solomon a fost fiul lui David, dar el era fiul după trup al lui David, pe când Isus a fost Fiul făgăduit, Sămânța Împărătească a lui David. Deci în mijlocul lor era Unul mai mare decât Solomon, dar ei L-au numit Beelzebul.

Puteți vedea interpretarea Scripturii? Nu-i de mirare că El le-a zis: *„Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.”* (Matei 12.39).

În zilele lui Solomon a avut loc o mare trezire. Am să vă dau un exemplu ca să poată înțelege și cei tineri. În vremea aceea, Dumnezeu a dat un dar și toată națiunea a roit în jurul lui; toți au venit să-l vadă și au crezut din toată inima.

Nu ar fi minunat dacă toți cei care se numesc creștini în America de astăzi ar roii în jurul darului lui Dumnezeu din această zi, a umplerii cu Duhul Sfânt? Darul lui Dumnezeu pentru această zi este Duhul Sfânt. Nu ar fi minunat dacă toate bisericile care se pretind creștine, ar roii în jurul acestui dar dumnezeiesc care ne-a fost dat?

De ce se întâmplă acest lucru? Pentru că au intrat în tot felul de dogme și crezuri și nu mai pot deosebi nimic. Așa au făcut întotdeauna, dar Dumnezeu a făgăduit că totul va fi corectat pentru sămânța adevărată din timpul sfârșitului.

Deci, în zilele lui Solomon, toți au roii în jurul aceluiași dar măreț, iar Israel a înflorit ca niciodată. Toate națiunile s-au temut de ei, fiindcă știau că Dumnezeu era cu poporul Său.

Am să vă spun ceva: astăzi, ei vor să pună capăt comunismului și altor lucruri, dar lăsați ca America să se întoarcă la Dumnezeu, să se întoarcă la darul ei, la Duhul Sfânt, iar atunci oamenii vor înceta să strige împotriva comunismului. Sistemul acela este atât de învechit, încât chiar și comuniștii au mișcări anticomuniste, fiindcă vor să afle cine sunt cu adevărat. Lucrurile trebuie să meargă în felul acesta, așa că lăsați-i în pace.

Fratele Lindsay a fost cu mine când s-a întâmplat învierea aceea în Finlanda. Domnul mi-a arătat într-o vedenie că va fi înviat din morți un băiat micuț și cred că mulți dintre voi aveți încă scris în Biblie acest lucru, pentru că eu am mers prin toată țara și am spus cum se va întâmpla, cum va arăta locul acela și așa mai departe. Atunci am spus că va fi înviat după Cuvântul lui Dumnezeu, după ce va fi omorât într-un accident de mașină. Cred că mulți dintre voi vă amintiți acest caz.

În seara aceea, am mers la Messuhali împreună cu fratele Lindsay, fratele Moore și mulți alți bărbați și am vorbit în fața câtorva mii de oameni, dar după această întâmplare am vorbit la o mulțime mult mai mare. Pe strada aceea erau patru sau cinci clădiri care fuseseră blocate total, iar oamenii se adunaseră și ne urmăreau să vadă când venim și plecăm. Acolo era o fetiță cu cârje, care avea un picior mai scurt decât celălalt și a fost vindecată pe loc, fiind una din multele minuni care au avut loc.

Cazul băiatului înviat din morți a fost arătat și la știri. În vremea aceea, în Finlanda nu era rock-and-roll și alte lucruri de felul acesta. Tot ce aveau ei erau știrile, iar acelea erau transmise la radio. Știrea despre băiețelul înviat a ajuns și în Rusia. Noi am fost chiar aproape de granița cu Rusia, lângă „perdeaua de fier” și am văzut mitralierele puse pe stradă, în fața orașului Kuopio. În noaptea aceea, știrea despre băiatul înviat s-a răspândit printre ruși, așa că străzile s-au umplut de mii și mii de ruși.

Acolo erau acei soldați ruși, acei comuniști, cu șepcile lor rotunde pe cap, iar șase soldați finlandezi, care erau atât de tineri încât nu aveau nici măcar barbă, mă însoțeau pretutindeni, îmbrăcați cu acele uniforme lungi, cu acei bocanci mari în picioare, încinși cu săbii și dotați cu alte arme. Când am trecut pe lângă soldații ruși, ei stăteau respectuoși, iar lacrimile le curgeau pe obraji. Ei i-au bătut pe umeri pe soldații finlandezi, i-au îmbrățișat și au zis: „Un asemenea Dumnezeu care poate învia morții, putem primi și noi.”

Aici este problema, prieteni. Ei au devenit comuniști pentru că preoții lor i-au dezamăgit în ceea ce privește Cuvântul lui Dumnezeu. Biserica le-a luat toți banii, dar nu le-a dat nimic în schimb, poate doar o colibă sau ceva de felul acesta. Aceasta este problema cu lumea.

În zilele lui Solomon, toți roiau în jurul darului măreț pe care Dumnezeu i-l dăruise acestui bărbat. Oamenii veneau și mergeau tot timpul. Toate națiunile se temeau de Israel și în loc să încerce să-i declare război, îi trimiteau daruri de pace. Dar frica lor nu era atât de mare de oameni, cât de Dumnezeul cu care erau ei în unitate.

Oh, ce lucru măreț ar fi pentru această națiune, dacă în seara aceasta am fi toți cu frică de Dumnezeu! O, dacă L-am respecta pe Dumnezeu, am primi darul Duhului Sfânt și am roi în jurul Lui, iar bisericile și-ar rupe crezurile și le-ar arunca afară, apoi ar alerga la altar și ar sta acolo până când Duhul Sfânt ar veni să-și legitimeze Cuvântul pentru această zi!

Unii dintre ei încearcă să spună: „Acest dar a fost dat numai pentru evrei și asta-i tot!” dar Petru a spus în ziua de rusalii: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.*

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.”

Câtă vreme se găsește o sămânță care așteaptă să fie chemată, se găsește și un Duh Sfânt care s-o cheme. Așa este. Dar noi vedem că acest dar este respins, ceea ce face ca această națiune să vină sub osândă. Acesta este motivul pentru care lucrurile merg așa cum merg în seara aceasta.

În vremea lui Solomon nu era așa, ci toți roiau în jurul aceluiași dar al deosebirii pe care-l posedă acest bărbat, iar națiunile se temeau de Dumnezeu. Vestea despre el se răspândea pretutindeni: „Oh, ar trebui să veniți în Israel, fiindcă Dumnezeu a ridicat în mijlocul lor un dar, iar ei l-au făcut împărat. Înțelepciunea și darul deosebirii pe care-l posedă el este mai presus de orice și-ar putea imagina cineva.” La rândul lor, păgânii spuneau: „Acolo este puterea dumnezeilor. Noi nu știm cum vine aceasta, dar Dumnezeuul lor s-a arătat într-unul din credincioșii lor, iar ei l-au așezat pe tron și toți îl ascultă.” Vedeți, știrile din vremea aceea se răspândeau de la buze la urechi, nu ca acum când avem televiziune, telefon și așa mai departe.

Într-un sfârșit, știrile au ajuns dincolo de deșertul Sahara, în micuța țară numită Seba. Era o țară păgână, iar pe tron avea o împărăteasă micuță care fără îndoială

era o doamnă drăguță. Știrile despre marea trezire pe care o avea Dumnezeu în Israel, au ajuns până la ea. Astfel, împărăteasa a aflat că acolo se întâmplau lucruri mărețe, că ei aveau un bărbat uns cu Duhul Dumnezeului lor și că înțelepciunea lui depășea orice lucru la care se putea gândi cineva.

Voi știți că *„credința vine în urma auzirii... Cuvântului lui Hristos.”* (Romani 10.17), iar acele știri au stârnit curiozitatea în micuța ei inimă, așa că a început să se gândească la acele lucruri. Întotdeauna când sosea vreo caravană, fără îndoială că micuța împărăteasă își trimitea soldații și le spunea: „Dacă este cineva care vine din Israel, aș vrea să vorbesc cu acea persoană în particular.”

„Da, împărăteasă, noi venim din Israel și îți putem spune că este minunat. Ar trebui să vezi ce se petrece acolo, pentru că nu există nimic să se poată compara cu acel lucru; este dincolo de înțelegerea omenească. Toți stau în jurul aceluia dar pe care li l-a dat Dumnezeu și îl cred deopotrivă. Oh, este cel mai măreț lucru pe care l-am văzut vreodată și nu poate fi oprit de nimic, pentru că Dumnezeu descoperă absolut totul. Dacă vreo națiune s-ar gândi să pornească împotriva lor, Dumnezeul lor le-ar descoperi pe unde ar merge și le-ar pregăti o ambuscadă încă înainte să poată ajunge acolo. Oh, este o trezire cu adevărat măreață!”

Vedeți, acea împărăteasă micuță înseta să vadă cu ochii ei acele lucruri. Adevărul este că omul știe că vine de undeva și merge undeva, însă nu știe unde se duce. În lume există o singură Carte care ne spune cine suntem, de unde venim, ce suntem și unde ne ducem, iar aceea este Biblia. Ea este singura care-ți spune acest lucru și este Cartea lui Dumnezeu. Este Dumnezeu însuși manifestat în forma Cuvântului, Sămânța. Și această Sămânță pusă în pământul potrivit, va rodi fiecare făgăduință pe care a făcut-o El, pentru că este Dumnezeu însuși. Dar ca să poată ieși la suprafață, trebuie să fie udată ca orice altă sămânță, pentru că germenul de Viață este înăuntru.

Astfel, acea împărăteasă micuță a ajuns să înseteze și să flămânzească după Dumnezeu. Oh, dacă darurile lui Dumnezeu ar putea provoca aceeași sete în inimile oamenilor, cum s-a întâmplat cu ea! Și pentru că avem un grup mare de

copilași, vom dramatiza puțin ca să înțeleagă și ei.

Țineți minte că ea era o împărăteasă păgână, iar dacă voia să plece în Israel, trebuia să ceară mai întâi permisiunea preotului ei păgân. Eu îmi pot închipui cum s-a dus la acesta, a făcut acele plecăciuni și i-a zis:

„Părinte sfânt... și așa mai departe... noi știm că israeliții au o mare trezire și că Dumnezeu lor a coborât printre ei în forma unui Bărbat care are un mare dar de descoperire a gândurilor inimii. Oamenii spun că El este Cuvântul și că Cuvântul care deosebește gândurile inimii lucrează printr-un om. De aceea, te rog să-mi permiți, părinte sfânt, să merg până acolo ca să văd cu ochii mei.”

Ei bine, îmi imaginez că răspunsul primit a fost cam așa:

„Noi nu colaborăm în nici un fel cu trezirea aceea!” sau: „Trezirea aceea este versiunea din anul 1964 și ei nu aparțin de denomi-națiunea noastră. Nu sunt oameni de-ai noștri și nu avem nimic a face cu lucrul acela, de aceea nu ar trebui să mergi acolo. Ei nu sunt decât o grămadă de răutăcioși. Zvonurile spun că au venit prin Marea Roșie și așa mai departe, dar nu este nimic din toate acestea. Dumnezeu nostru măreț este aici și stă pe peretele acela, iar ei sunt așa și așa și au făcut asta și cealaltă...” Micuța împărătească a plecat de acolo plină de dezgust.

Dar vedeți? Când Dumnezeu pune o foame în inima unui om, nu există nimic să-i poată sta în cale. Astfel, fie că era sau nu vreo colaborare între ei, sau orice altceva, ea trebuia să vadă care era adevărul. Este la fel cum am spus aseară când am vorbit despre femeia cananeancă și am arătat ce înseamnă să fii perseverent și insistent. Ceva te apucă și tu te apuci de Ceva. Este la fel ca atunci când Iacov, fiul lui Dumnezeu, a apucat într-o noapte Ceva, iar acel Ceva l-a apucat pe el, așa că Iacov nu s-a lăsat până nu și-a atins scopul și a primit ceea ce voia: binecuvântarea Lui. Acesta este adevărul, realitatea. Când un om impresionează prin ceva, nu iese nimic bun, dar dacă poți apuca acel Ceva și El te apucă pe tine, se va întâmpla cu

adevărat ceva deosebit.

Dacă vii aici pentru vindecare și Îl lași pe Duhul Sfânt să te apuce, iar tu Îl apuci pe El, vei primi ceea ce ceri, fiindcă nu este nimic să te poată ține departe.

Dacă crezi că Isus Hristos salvează și puterea Lui salvatoare te apucă pe tine iar tu o apuci pe ea, vei fi salvat.

Dacă crezi în botezul Duhului Sfânt și Duhul Sfânt te apucă, El te va boteza, iar tu Îl vei apuca. Nici nu trebuie să te miști de pe scaunul acela, fiindcă El te va umple cu prezența Sa chiar acolo unde te afli, așa cum a mai făcut: *„Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a coborât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul.”* (Fapte 1.44). Ceva i-a apucat.

Și femeia siro-feniciană, despre care am vorbit aseară, a fost apucată de Ceva. Pe ea nu a interesat-o câte obstacole au stat în calea ei: s-a dus oricum. Ceva a apucat-o și pe micuța împărăteasă păgână idolatrică de care vorbim în seara aceasta. Femeia siro-feniciană era tot o păgână idolatrică, însă Ceva le-a apucat pe amândouă, iar ele au apucat acel Ceva.

Pe calea spre El se găsesc întotdeauna obstacole. Întotdeauna când începe o mișcare adevărată a lui Dumnezeu, Satana aruncă tot ce poate în calea ei. El va face aceasta și cu tine: va pune înaintea ta toate obstacolele posibile.

Țineți minte că femeia a avut o mulțime de obstacole, dar credința ei nu a avut niciunul. Orice ar fi spus cineva, nu putea fi oprită de nimic. Dacă Îl apuci bine pe Dumnezeu și El te apucă pe tine, pot sta în fața ta patruzeci de doctori și să-ți spună că ești pe moarte, fiindcă nu vei crede nici un cuvânt din ceea ce vor spune ei. Nu, domnule, nicidecum! Pot sta aici patruzeci de preoți, ca cei patru sute ai lui Ahab, fiindcă dacă ești ca Mica și Îl apuci pe Dumnezeu, iar El te apucă pe tine și vezi acest lucru dovedit în Cuvânt, nu mai există nimic să te poată opri. Vei sta

acolo neclintit, pentru că ai fost apucat de Ceva.

Acea femeie a primit descoperirea că undeva de afla un Dumnezeu viu. O pot vedea cum s-a dus să citească acele suluri evreiești, cum le-a rulat și apoi le-a pus la locul lor, după care s-a dus din nou la preotul ei păgân și i-a zis:

„Aș vrea să-ți spun ceva, sfinte părinte. Poate ai dreptate, dar bunica mea s-a închinat la idolul acela și a citit catehismul pe care-l dai tu. Străbunica l-a citit, mama l-a citit și toți oamenii mei l-au citit, dar scrie numai despre ceva ce s-a întâmplat cândva, or eu nu l-am văzut mișcându-se niciodată de acolo. Iată însă că oamenii spun că în Israel este Ceva real, care se mișcă chiar acum; nu ceva istoric, ci Ceva care se întâmplă chiar acum.”

„Ascultă-mă, copilă,” i-a răspuns el, „dacă mergi acolo te voi excomunica. Ca regină, tu nu ai nici o treabă să te unești cu asemenea oameni.”

Diavolul acela bătrân mai trăiește și astăzi. Adevărul este că nu există o grupare mai bună în care să intri, decât o biserică născută din nou, umplută cu Duhul Sfânt. Nu contează unde se află grupul acela, poate fi pe o alee sau oriunde altundeva, acela este cel mai bun grup; este un grup ceresc, sunt credincioși care cred în Dumnezeu.

Inima ei bătea cu putere fiindcă voia să vadă acel dar. Auzise, însă nu știa nimic despre el, dar voia să-l vadă. Parcă o aud cum îi spune preotului:

„Ei bine, dacă vrei, poți să-mi ștergi numele din acel registru. Tu vorbești despre idoli din cărțile acelea, dar nu i-am văzut niciodată mișcându-se sau făcând ceva, de aceea, vreau să văd ceva real.” Și s-a pregătit de plecare. Păcat că nu avem mai multe împărăteșe ca ea printre noi astăzi. Așa este.

Împărăteasa a folosit o tactică foarte bună ca să poată pleca și așa vrea să vă gândiți toți la aceasta. Ea a spus că nu știe nimic despre Dumnezeu, de aceea a citit toate sururile ca să afle cine era Iahveh și cum a lucrat El în trecut. „Dacă este adevărat ceea ce scrie aici,” își zicea ea, „și dacă acest Iahveh care s-a identificat cu acei bărbați este adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul celor vii și nu o statuie, un monument sau vreă creatură, trebuie să procedeze și acum la fel.” Și astfel, s-a pregătit de plecare.

A luat cu ea o mulțime de bani, aur, mir, tămâie și argint și le-a încărcat pe toate pe cămile, zicându-și: „Voi merge acolo și voi vedea cu ochii mei. Dacă este adevărat, voi fi de partea Lui, iar dacă nu, nu voi avea nici o legătură cu lucrurile acelea.”

Vedeți, ea ar putea să-i învețe ceva pe penticostali. Mulți dintre ei sponsorizează programe radio care râd chiar de lucrurile în care credeți voi. Acesta este adevărul. Da, domnilor. Și aceasta pentru că sună bine, însă Isus a spus: *„Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte.”* (Proverbe 16.25).

Fiți atenți ce a spus împărăteasa: „Dacă nu este așa cum se spune, îmi voi aduce darurile înapoi.” Ea avea de gând să meargă și să se convingă personal. Citise sururile și aflase cine era Iahveh, iar acum voia să și vadă. Dacă El a făcut acele lucruri și le face și acum, înseamnă că este Același Iahveh. Isus Hristos este Același care a fost și va fi întotdeauna. El nu se schimbă niciodată, pentru că Biblia spune că este Același ieri, azi și în veci.

Vorbind de obstacole, poate că împărăteasa s-a gândit cam așa: „Trebuie să trec prin deșert, iar acesta este un drum lung și greu.” Măsurați numai distanța din Israel până la Seba, prin Sahara. Unei caravane de cămile i-ar trebui cam nouăzeci de zile, adică trei luni, călătorind fără întreruperi, ca să ajungă dintr-un loc în altul. Apoi gândiți-vă că trebuia să străbată deșertul acela fierbinte. Desigur, ea s-a gândit la toate acestea și la faptul că trebuia să călătorească prin deșertul acela fierbinte ca să afle dacă Cel despre care auzise era într-adevăr Dumnezeu.

Nu-i de mirare că Dumnezeu a spus că ea se va ridica împreună cu generația aceasta și o va condamna. Împărăteasa nu avea un Cadillac cu aer condiționat, ci a călătorit în acele condiții grele. Aceasta în timp ce unii oameni de aici din Dallas nu trec nici măcar strada ca să vină să asculte, ci stau doar deoparte și critică. Așa este. Nu-i de mirare că ea se va ridica în zilele din urmă. Isus a spus: „...ea a venit de la marginile pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.” (Matei 12.42).

Ea a avut atât de multe obstacole de înfruntat. Probabil a fost nevoită să călătorească numai noaptea, deoarece soarele din deșert era foarte puternic în timpul zilei.

O altă problemă o constituia faptul că era încărcată cu o mulțime de daruri și diferite lucruri, iar fiii lui Ismael erau călăreți iscusiți. Ei erau bandiții deșertului, așa că ce ușor le-ar fi fost să se năpustească asupra caravanei, să-i omoare pe cei câțiva eunuci care o însoțeau pe împărăteasă, pe soldați și pe servitoare, și apoi să fure bijuteriile în valoare de mii și mii de dolari, mirul, tămâia și celelalte lucruri scumpe pe care le ducea cu ea ca dar.

Dar dacă inima ta este hotărâtă să-L vadă pe Dumnezeu și ești apucat de El, se întâmplă ceva: tu nu mai cunoști nici frica, nici înfrângerea și indiferent cât este de greu, îți vei atinge scopul oricum.

Desigur, împărăteasa părea o pradă ușoară pentru tâlhari, dar ea nu s-a gândit la nici un pericol. Nu s-a gândit că dacă ea se putea ridica să meargă atât de departe, unora ar putea să le fie frică chiar și să se ridice din pat, așa că spun: „Nu știi... Mi-e frică să fac aceasta...” Ea nu știa ce este frica, fiindcă fusese apucată de El.

Dacă El ne poate apuca și pe noi în felul acesta, se va întâmpla cu siguranță ceva. Tu nu poți face nimic până nu ești apucat de El; dar când ești apucat de El, se va întâmpla ceva.

Împărăteasa nu s-a gândit la câți tâlhari sunt în deșert, nici dacă va fi primită bine când va ajunge în Israel. Ea aparținea de o altă denominațiune, așa că nu știa dacă va fi binevenită la adunarea aceea. Nu îi spusese nimeni să meargă acolo, dar Duhul Sfânt lucrase în inima ei și o îndemnase s-o facă, așa că El era Cel care conducea totul. Ea trebuia să-și satisfacă acel simțământ și să vadă lucrul după care tânjea. Țineți minte că era vorba de viața ei. S-ar putea ca seara aceasta să fie și pentru tine ultima șansă care ți se oferă ca să-ți rezolvi problema. S-ar putea să nu mai ai nici o altă ocazie dacă Îl respingi acum pe Hristos.

Poate aceea era ultima șansă și pentru ea și era hotărâtă să primească răspuns la întrebarea care o chinuia: Religia rece și formală pe care o avea ea, era în ordine sau exista într-adevăr un Dumnezeu viu? În religia ei nu văzuse nimic, dar auzise că în cealaltă se găsea Ceva. În plus, citise despre El și voia să se convingă pentru că era în joc viața ei.

În seara aceasta este vorba de viața mea. Eu știu că într-o zi va trebui să merg la judecată și să răspund pentru aceasta, și la fel va trebui să faceți și voi. Acesta este motivul pentru care ar trebui să stăm în scaunul nostru, în patul nostru sau oriunde ne-am afla și să cugetăm bine la lucrul acesta, pentru că nu știm când cartea noastră va fi trasă din pachetul de Cărți al lui Dumnezeu și atunci va trebui să răspundem la judecată, iar faptul că cineva este sau nu membru al unei biserici, nu are nimic a face cu aceasta. Verifică-ți experiența pe care o ai cu Dumnezeu și fii sigur că ai fost apucat de El și adus înapoi la acest Cuvânt, departe de crezuri, formalități și așa mai departe, pentru că El a făgăduit că în zilele din urmă, inimile copiilor vor fi întoarse la credința părinților apostoli. Noi credem aceasta și știm că se întâmplă astăzi.

Împărăteasa nu se temea de nimic și nu o deranja nimic. Ea dorea să știe dacă ceea ce auzise era sau nu adevărat, așa că s-a dus direct peste deșert. Desigur, a întâmpinat o mulțime de greutăți și obstacole, dar a mers mai departe. Aici este problema cu noi, pentecostalii: ni se dă pe tavă tot ce vrem; iar dacă păstorul nu vine la timp, spunem: „Voi părăsi „Adunarea lui Dumnezeu” și mă voi alătura de „Biserica lui Dumnezeu.” Vedeți? Ei trebuie să se poarte cu mânuși cu noi.

Aceasta îmi amintește de o scurtă povestioară. Se spune că un poet mergea pe drum spre mare. El scrisese despre ea, dar nu o văzuse niciodată. La un moment dat s-a întâlnit cu un marinar bătrân, iar acesta l-a întrebat:

„Unde te duci, om bun?”

„La mare,” a răspuns poetul. „Eu sunt poet și am scris despre ea, așa că tânjesc să-i simt briza, să văd cum se sparg valurile de mal, să ascult țipătul pescărușilor și să văd cum se reflectă cerul în apele ei.”

Bătrânul marinar a pufăit de patru sau cinci ori, a privit în jos, a scuipat și a zis: „Am șaptezeci de ani și am fost născut acolo, așa că nu văd nimic deosebit în toate acestea.” Vedeți, el a trăit atât de mult acolo, încât marea a devenit ceva obișnuit.

Aceasta este și problema cu noi astăzi. Am trăit atât de mult în prezența lui Dumnezeu, încât ni se pare ceva obișnuit; dar ar trebui să ne trezim și să ne dăm seama că Isus Hristos S-a ridicat dintre morți și este viu.

Acest lucru urma să fie o experiență nouă pentru micuța împărăteasă. Ea a fost perseverentă pentru că voia să vadă. Pentru aceasta, și-a lăsat în urmă poporul; a lăsat în urmă toate acele grupuri de societate în care se jucau cărți, coseau și așa mai departe; a lăsat în urmă toate festivitățile la care trebuia să participe ca regină și toate celebritățile pe care le cunoștea. Toți urmau să râdă de ea, dar ce contau toate acestea? Era vorba de sufletul ei și aceasta era totul.

Este vorba de sufletul tău, este vorba de sufletul meu. Ce contează dacă ești metodist, baptist, unitarian, trinitarian sau orice altceva? Pe El îl interesează sufletul meu, iar Cuvântul Său este legitimat.

Pentru ea nu conta ce spunea cineva, chiar dacă acela era o celebritate sau un

prieten și chiar dacă trebuia să părăsească tot ce avea în lumea aceasta. Dacă acel lucru era adevărat, ea era pregătită să meargă acolo. Era gata să renunțe la împărăție și la orice altceva. În inima ei era Ceva și voia să-L găsească pe Dumnezeu, dacă era real.

Astfel, a traversat deșertul, iar după nouăzeci de zile a ajuns la poartă.

Ea nu a mers acolo așa cum vin foarte mulți oameni de astăzi la adunări și spun: „Oh, am auzit de la cineva că ei au... Ei bine, am venit să văd...” apoi stau jos doar un minut și pleacă. Urmăriți-i și-i veți vedea peste tot. Ei spun: „La primul lucru spus în opoziție cu ceea ce cred eu, voi ieși afară și nu voi mai merge niciodată să ascult așa ceva.” Vedeți, ei pur și simplu nu stau destul ca să poată înțelege ceva. Așa este.

Ce ziceți atunci de Isus când a stat în fața celor șaptezeci de ucenici? Ei spuneau despre El: „Este un Om mare; este Profetul din Galilea,” dar într-o zi, Isus S-a uitat la mulțimea care-L urma și le-a zis: *„Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.”* (Ioan 6.53).

Puteți să vă imaginați ce au spus doctorii care stăteau acolo? „Ei bine, El vrea să facă din noi niște vampiri! Cum să-l bem sângele și să-l mâncăm trupul?”

Vedeți, Isus nu le-a explicat niciodată aceste cuvinte pentru că nu era nevoie s-o facă. El trebuia să scape de paraziții din jurul Lui; nu se putea folosi de ei, de aceea i-a scuturat în loc să se poarte cu mânuși cu ei. Dar ucenicii nu s-au clintit și nu au spus nimic. Eu îi pot auzi pe farisei și pe doctori spunând: „Omul acesta nu este normal! Vrea să-l tăiem trupul și să-l mâncăm, iar după aceea să-l bem sângele? Nu putem face așa ceva pentru că este o nebunie. Noi nu suntem vampiri! Omul acesta este nebun!” și au plecat de acolo.

Dar Isus S-a uitat la teologii care stăteau în jurul Său și la cei șaptezeci și le-a zis: „Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire? Dar dacă ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?...” (v. 61-62).

„Cum poate spune așa ceva? Noi Îl cunoaștem, am fost la ieslea în care S-a născut, am văzut leagănul în care a fost legănat și o cunoaștem pe mama Lui. El pescuiește cu noi, vânează cu noi, locuiește pe aceste coline, poartă aceleași haine pe care le purtăm și noi și mănâncă aceeași mâncare. De unde vine acest Fiul al omului? Din Nazaret, desigur. Aceasta este prea mult pentru noi!” Și au plecat, dar El nu le-a dat nici o explicație.

Apoi S-a uitat la cei doisprezece și le-a zis: „Voi nu vreți să vă duceți?” (v. 67). Nici ei nu puteau explica acele cuvinte, dar Ceva îi ținea pe loc. Astfel, Petru a spus acele cuvinte memorabile: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu. Am văzut că Tu ești împlinirea Scripturii, ești Fântâna Vieții și pentru noi este suficient.” (v. 68-69).

Atunci Isus a zis: „Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac.” (v. 70).

Vedeți? El nu S-a purtat cu ei cu mânuși, nu i-a bătut pe umăr și nici nu i-a botezat în secret sau altceva de felul acesta.

El era Dumnezeu arătat în trup pe pământ; era Cuvântul lui Dumnezeu legitimat, iar cei însetați și flămânzi veneau la El, în timp ce ceilalți nu Îl urmau. De altfel, El a spus: „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine.” (v. 37). Cum poți veni altfel decât dacă l-ai fost dăruit de Tatăl?

În continuare vedem că micuța împărăteasă a ajuns la destinație. Ea nu a așteptat ca ceilalți oameni care au însoțit-o pe drum. În lume sunt trei categorii de oameni:

credincioșii, formalistii și necredincioșii. Necredinciosul se ridică și pleacă imediat, dar formalistul rămâne un timp îndelungat și ascultă. Deci acolo erau toate aceste categorii:

- necredincioșii: mulțimea;

- formalistii: cei care au plecat ultimii și

- credincioșii adevărați: cei care nu puteau să explice, dar credeau pentru că știau că El era Cuvântul, iar aceasta era suficient pentru ei.

Micuța împărăteasă a adus o grămadă de mâncare, pâini și multe alte lucruri. Când a ajuns în curtea Templului, ea și-a dat lucrurile jos de pe cămile și și-a aranjat corturile fiind hotărâtă să stea acolo până se convingea dacă ceea ce auzise era sau nu adevărat.

Desigur, pe parcursul călătoriei ea citise în fiecare zi Scripturile, iar noaptea călătorea. Poate că în timpul zilei stătea sub palmierii din oază și citea cine era Iahveh și cum trebuia să lucreze El, așa că acum putea să-L recunoască. Dacă El era în acel bărbat, ea putea să recunoască dacă era corect sau nu, pentru că era la curent cu toată Scriptura.

Împărăteasa nu s-a dus acolo gândindu-se: „Dacă va spune ceva ce este diferit de ceea ce învață preotul meu, îmi voi lua cămilele și voi pleca,” ci era hotărâtă că stea până când se va lămuri.

Oh, dacă femeile și bărbații de astăzi ar face la fel ca ea, ar lua Scripturile ca să vadă dacă Duhul Sfânt este sau nu pentru astăzi și ar verifica dacă lucrurile pe care le vorbim sunt sau nu vestite pentru ceasul în care trăim. Ea a făcut exact acest lucru, de aceea Isus a spus că numele ei este nemuritor, iar în ziua judecății

se va ridica și va condamna orașul Dallas din Texas; va condamna Statele Unite pentru că ea a venit din părțile cele mai îndepărtate ale lumii ca să audă înțelepciunea lui Solomon, iar aici este Unul mai mare decât el, este Isus Hristos în puterea învierii Sale.

Îmi pot imagina că după ce și-a pregătit corturile, au bătut clopotele, au sunat trâmbițele și a început adunarea, fiindcă se adunau în fiecare zi. Gândiți-vă că lor le plăcea să meargă la biserică în fiecare zi. Îmi imaginez că atunci când a început adunarea, micuța împărăteasă s-a dus și s-a așezat undeva în spate. După o vreme au sunat toate trâmbițele, s-au cântat cântările și așa mai departe, apoi a venit în față păstorul Solomon. Toți oamenii îl iubeau și îl respectau pentru că era slujitorul lui Dumnezeu. Acolo nu era niciunul care să spună: „Oh, dacă ar aparține grupării mele...” fiindcă era o singură grupare și aceea era gruparea lor.

Apoi a venit cineva în față, iar Solomon i-a descoperit tainele inimii. Când a văzut aceasta, micuța împărăteasă și-a zis: „Stai puțin! Totul este real.” A urmat o altă persoană și s-a întâmplat la fel. Oh, micuța ei inimă a început să tresalte! Probabil a luat și ea un număr de rugăciune și își aștepta rândul. Scuzați-mă, dar vreau să aduc doar un tablou. Vedeți? Poate a luat și ea un număr și își aștepta rândul, iar într-una din zile a fost strigat și numărul ei, iar atunci s-a înfățișat înaintea Duhului Sfânt care lucra prin Solomon. Biblia spune că nimic nu era ascuns de Solomon, așa că marele Duh Sfânt i-a descoperit împărătesei tot ce avea nevoie să audă.

Și iată că aici era plinătatea Duhului Sfânt în Isus Hristos, făcând aceleași lucruri, dar cu toate acestea, acei farisei l-au zis: „Arată-ne un semn! Vindecă-l pe omul acela! Fă asta și cealaltă. Ce este aceasta și cealaltă?” Vedeți, ei pur și simplu nu puteau înțelege.

Împărăteasa aceea micuță stătea acolo, iar Biblia spune că nimic nu era ascuns de Solomon. El i-a descoperit și i-a spus tot ce dorea să știe, iar când s-a întâmplat aceasta, ea nu a mai avut nevoie să se ia după spusele altora, fiindcă a văzut și a crezut. Astfel, s-a întors spre audiență și a spus: „Eu m-am întrebat tot timpul dacă ceea ce am auzit era adevărat, dar acum pot spune că totul este adevărat și este

chiar mai mult decât mi s-a spus.” Vedeți, când a ajuns la rând, ea a văzut că acela era adevărul, așa că a zis: „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu care te-a făcut slujitorul Lui.”

Ce era aceasta? Biata femeie trăise printre acele crezuri și idoli, iar într-o zi inima ei a devenit flămândă, fiindcă orice credincios adevărat vrea să-L vadă pe Dumnezeu în acțiune. Dacă El a fost vreodată Dumnezeu, atunci este și astăzi Dumnezeu, iar femeia a văzut Ceva real, Ceva adevărat, nu un artificiu făcut de oameni. Acesta este motivul pentru care L-a slujit tot restul vieții ei.

Oh, prieteni, noi am văzut atât de mulți care spun: „Aderă la crezul acesta, la acest Muslim sau orice ar fi. Fă aceasta și aceea,” plus tot felul de senzații și alte lucruri. Desigur, în seara aceasta lumea flămânzește după ceva real, adevărat și original, nu după tot felul de lucruri cum ar fi sânge și ulei pe mâini, care nici măcar nu sunt biblice. Ea dorește să-L vadă pe Isus Hristos cel viu, care a făgăduit că în aceste zile din urmă va trăi în copiii Săi și va face din nou lucrările pe care le-a făcut când era pe pământ; ceva ce spune Scriptura că se va întâmpla în aceste zile.

„Ei bine, dacă știi crezul nostru...” Vedeți, voi priviți în urmă la ceea ce a spus domnul Luther, care a fost într-adevăr un om mare al timpului său. Desigur. Însă dacă privești la el, este ca și cum o femeie de șaptezeci și cinci de ani, ar încerca să fie iar de șaisprezece ani, așa că își taie părul, poartă pantaloni scurți și se comportă ca și când ar avea șaisprezece ani. Dar oricine încearcă să conducă privind în oglinda retrovizoare, va avea un accident. Aceasta este și problema bisericii de astăzi: privește prin oglinda retrovizoare la ceea ce a fost cândva. Nici nu-i de mirare că este accidentată. Să nu faceți aceasta!

Pavel spunea: „...alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești...” Alerg înainte. Eu știu că domnul Moody a fost un om mare, și la fel domnul Wesley; știu că mișcarea baptistă, cea penticostală și toate celelalte au fost deosebite, dar haideți să alergăm înainte pentru premiul chemării cerești, în Isus Hristos. Nu priviți prin oglinda retrovizoare la ceea ce a fost acum patruzeci de ani, ci uitați-vă la ceea ce se petrece în seara aceasta. Uitați-vă la ceea ce făgăduiește Scriptura pentru

seara aceasta. El a făgăduit într-adevăr acele lucruri pentru zilele acelea, dar noi trăim deasupra lor. Da, noi alergăm înainte.

Ce ar fi văzut Wesley dacă ar fi privit în urmă? L-ar fi văzut pe Luther. Înțelegeți? Dar el nu s-a uitat la ceea ce a spus Luther, ci a privit la ceea ce a spus Dumnezeu. Ce s-ar fi întâmplat dacă penticostalii s-ar fi uitat înapoi la metodiști? Puteți vedea unde ați fi fost? Dar acum sunteți la fel ca ei: organizați și anchilozați, așa că nu vă mai puteți mișca și merge nicăieri. Însă Duhul lui Dumnezeu se mișcă mereu, iese afară și merge mai departe.

De fiecare dată când ei fac un sistem omenesc, se întâmplă ca la revolta lui Core și Datan, care au vrut să adune o mulțime de bărbați și să facă o organizație. Dumnezeu a zis însă: „Moise, depărtează-te de ei și îi voi porunci pământului să-i înghită!” Întâmplarea aceea este un tablou spre ceea ce se petrece astăzi în călătoria spre Țara făgăduită. Ei nu au crezut mesajul uns, al lui Dumnezeu, care se mișca înainte, ci voiau să înceapă ceva personal. Întotdeauna se întâmplă așa.

Cea mai mare greșeală pe care a făcut-o Israelul vreodată, a fost respingerea harului, în Exod 19, când au cerut Legea. La rândul lui, Datan a făcut cea mai cumplită greșeală, atunci când a zis: „Aici sunt o mulțime de lideri, Moise, nu ești singurul!” Dar Moise a dovedit că era Cuvântul lui Dumnezeu manifestat, așa că a luat țărână și a transformat-o în purici și tot ce a spus, s-a împlinit întocmai. Dumnezeu a fost cu el, iar Stâlpul de Foc care-i însoțea, dovedea aceasta, dar ei au vrut altceva, au vrut ceva făcut de mâna omenească.

La fel este și astăzi, aici a ajuns biserica. Oh, biserică a Dumnezeului celui viu, nu vrei să vezi ceva real?

Înainte de a ne ruga pentru bolnavi, am să vă spun o scurtă istorioară. Mama mamei mele a fost indiană din tribul Cherokee, iar faptul că m-am convertit nu mi-a luat dragostea pentru pădure, pentru natură, fiindcă acolo este locul în care îl poți vedea pe Dumnezeu. De fapt, în pădure L-am văzut pentru prima dată pe

Dumnezeu. Acolo L-am întâlnit, mi-a vorbit și i-am întâlnit pe cei șapte îngeri.

Ați ascultat predica „Cât este ceasul, domnilor?” Eram în munți împreună cu fratele Borders când a venit din cer vârtejul acela de vânt și a rupt stâncile de deasupra locului unde stăteam. Au fost prezenți acolo și fratele Sothmann, fratele Terry și mulți alții. În sălbăticie poți vedea o mulțime de lucruri deosebite. Mie îmi place să vânez, dar fac aceasta numai ca să ies în natură și nu de dragul sportului.

Eu obișnuiam să vânez împreună cu un bărbat din New Hampshire. Era englez, iar părinții lui s-au stabilit în ținutul dintre Jefferson Notch și Carroll Notch. Avea și ceva sânge de indian și era unul din cei mai buni țintași pe care i-am văzut vreodată. Când mergeai să vânezi cu el, nu trebuia să-ți faci nici un fel de griji, pentru că întotdeauna știa exact unde se află. Eu mergeam în fiecare toamnă în părțile acelea ca să vânez căprioare cu coada albă.

Acest bărbat era un vânător foarte bun, dar în același timp era cel mai crunt om pe care l-am întâlnit în viața mea. Avea ochii ca de șopârlă, știți voi, ca femeile care se vopsesc ca să le arate ochii în felul acesta. Ei bine, ochii lui chiar așa arătau, iar mie nu-mi plăcea să mă uit la el pentru că parcă nu arătau ca ochii unui om. Îi plăcea să facă rău și împușca pui de căprioară numai ca să mă necăjească pe mine. Apoi îmi zicea:

„Oh, predicatorule, tu ești la fel ca ceilalți și ai o inimă de pui de găină! Ai fi fost vânător bun dacă nu erai predicator.”

„Eu vânez suflete, Burt, iar tu ai unul care este pierdut,” i-am răspuns eu.

„Oh, vezi-ți de treabă, Billy! Ai dreptate, dar nu îmi vorbi despre aceasta.” Și continua să împuște pui mici de căprioară, numai ca să mă supere.

Dacă legea îți permite să împuști pui de căprioară, este în ordine, dar depinde de mărime, sex sau de ceea ce scrie în Lege. Avraam a luat un vițel și l-a pregătit pentru Dumnezeu, așa că nu este nimic rău în împușcarea unui pui de căprioară, dacă îți permite legea. Dar nu-i împușca doar ca să faci pe deșteptul, iar după aceea să-i lași să zacă acolo, pentru că este greșit să faci așa ceva.

Într-o zi, eu am mers acolo împreună cu soția mea și iată că Burt își făcuse un fluier care imita întocmai plânsul unui pui de căprioară.

Eu lucram și pentru că nu am terminat adunarea la timp, m-am dus la vânătoare cu el. În zona aceea se vânează mult, așa că din momentul în care se aude prima împușcătură, căprioarele cu coada albă se ascund foarte bine. Dacă este lună plină, pasc noaptea, apoi stau ascunse pe sub tufe și nu se mișcă deloc.

Când i-am văzut fluierul, i-am zis: „Burt, n-ai de gând să folosești fluierul acela, așa-i?” dar el mi-a răspuns:

„Oh, ce inimă moale ai, predicatorule! Vino-ți în fire!”

Ne-am pregătit de plecare și ne-am pus câteva sandviciuri în buzunare. Aveam de gând să vânăm până la amiază, apoi ne despărțeam și veneam încet spre tabără. Dacă s-ar fi întâmplat să vânăm vreo căprioară, am fi lăsat-o acolo și ne-am fi întors după ea a doua zi, ca s-o tranșăm și s-o pregătim de transport. Ninsese, așa că pe jos era o zăpadă de patru sau șase inci, ceea ce ne dădea posibilitatea să urmărim urmele. Am început să urcăm pe munte, dar nu vedeam nici o urmă. Luna strălucea pe cer.

Burt era înaintea mea, iar eu îl urmam. La un moment dat, s-a oprit și a scos ceva. Am crezut că voia să ia un sandvici și că după ce va mânca ne vom despărți, dar el căuta altceva. Am început să-mi mănânc sandviciul, în timp ce căutam un loc unde să pun arma. Atunci am observat că a scos fluierul, așa că m-am gândit: „Băiete,

acesta este un truc murdar!” El și-a scos fluierul și m-a privit cu ochii aceia vicleni de șopârlă, l-a pus la gură și s-a pregătit să sufle. Atunci i-am zis:

„Burt, așa-i că nu ai putea face așa ceva?”

„Oh!” a spus el și a sunat din fluier. Spre marea mea surprindere, cam la cincizeci de iarzi (șaptesprezece metri) de noi, s-a ridicat în picioare o căprioară. Auzise chemarea puiului și stătea acolo cu ochii ei mari și căprui și cu urechile ridicate. Nu conta ce făceau celelalte căprioare, ea era mamă, iar puiul ei plângea.

Burt m-a privit zâmbitor și a fluierat din nou, dar de data aceasta foarte încet, ceea ce a făcut ca mama căprioară să iasă în câmp deschis. Este foarte neobișnuit ca o căprioară să se expună în felul acesta, dar ea privea în jur îngrijorată și își căuta puiul.

După o vreme, când vânătorul s-a întins să-și ia arma, l-a observat. De obicei, ele dispar rapid când văd omul, dar această căprioară nu s-a mișcat deloc, ci stătea nemișcată și îl privea. Atunci mi-am zis: „Burt, nu poți face aceasta!”

Vedeți, căprioara aceea nu se pretindea altceva, nu era o fățarnică; nu se prefăcea. În inima ei era mamă, iar acel pui era în necaz, așa că nu conta dacă o costa viața, ea încerca să-și găsească puiul cu orice preț. Ea era mamă din instinct. Îl văzuse pe vânător, dar nu o interesa, pentru că puiul acela era în necaz și avea nevoie de ajutor.

Burt a tras siguranța armei lui de calibru .30. Oh, aceea urma să fie o împușcătură mortală! Mi-am întors capul pentru că nu suportam să văd așa ceva și mi-am zis: „În două minute el îi va străpunge inima credincioasă, care încerca să găsească puiul aflat în necaz, deși știa că acel vânător este în tufe.” L-am observat cum o țintește și mi-am zis: „Pur și simplu nu pot privi,” după care m-am rugat: „Doamne, ajută-l să nu facă aceasta.”

Îmi părea rău pentru acea mamă care și căuta puiul, pentru că știam că nu se preface. În orice altă situație, ar fi fugit, sau nu ar fi ieșit în luminiș, dar așa, nu putea sta nepăsătoare fiindcă acel pui o chema.

Am așteptat și am așteptat, dar arma lui Burt nu se descărca. „Oare ce se întâmplă?” Am mai așteptat puțin, iar când m-am întors să văd ce se petrece, am văzut că acea căprioară stătea în același loc uitându-se la vânător. Atunci m-am uitat la Burt și am văzut că încerca s-o țintească, dar nu putea...

Deodată a aruncat arma la pământ, apoi s-a întors spre mine și m-a privit. Din ochii lui mari curgeau lacrimi. M-a apucat de cracul pantalonului și mi-a zis: „Billy, condu-mă la acel Isus de care tot vorbești.”

Ce se întâmplase? El a văzut ceva real. Micuța căprioară mamă a arătat o loialitate adevărată care a înmuiat inima celui mai crud vânător pe care l-am văzut vreodată. Aceasta nu s-a întâmplat din cauza unei predici vorbite de mine, ci din cauza a ceea ce a văzut, a ceva ce era real. Nu era ceva dirijat sau artificial, ci era o mamă adevărată care își căuta puiul, iar aceasta l-a condus la Hristos. Astăzi, Burt este diacon în biserică și un creștin minunat, pentru că a văzut ceva real, nu o prefăcătorie. A văzut un exemplu de creștin adevărat și nu unul prefăcut.

Oh, frate și soră, dacă ar putea vedea și oamenii din biserica aceasta că aici este ceva adevărat și nu o prefăcătorie! În om este Ceva care îl face să trăiască pentru Dumnezeu. Frate, în seara aceasta este aici Duhul Sfânt, nu ceva de fațadă. Este un lucru adevărat.

Câți din cei prezenți în seara aceasta aici, doresc să fie tot atât de creștini și tot atât de loiali lui Hristos, în moarte, prigoană sau orice altceva, ca acea mamă căprioară? Nu v-ar plăcea să fiți așa? Eu tânjesc să fiu un creștin la fel de bun chiar ca și femeia aceea siro-feniciană din predica de aseară. Și împărăteasa aceasta micuță, de care vorbim în seara aceasta, era la fel de creștină. Când a văzut Ceva ce era adevărat, ea a fost pregătită. Dumnezeu să ne ajute și pe noi să primim

Ceva real: pe Hristos.

Haideți să ne plecăm capetele și să ne rugăm. Mă întreb dacă în seara aceasta este printre noi cineva care nu Îl cunoaște pe Hristos ca Mântuitor personal, dar vrea să-L cunoască acum. Ridicați mâinile. 1, 2, 3. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Mă întreb dacă printre noi este cineva care spune că este creștin pentru că este membrul unei biserici bune sau a unei grupări deosebite, dar în adâncul inimii simte că nu este născut din nou? Dacă vrei să devii un creștin la fel de bun cum era acea căprioară o mamă, ridică mâna și spune: „Roagă-te pentru mine, frate Branham.” Dumnezeu să te binecuvânteze. Văd mâini ridicate peste tot și la balcon.

Tată ceresc, în acea zi geroasă de noiembrie, când stăteam acolo în zăpadă, nici nu mi-a trecut prin gând că îl voi vedea pe acel bărbat fără milă, stând lungit pe jos și plângând în timp ce îi vorbeam despre Biblie. Până atunci îmi zisese: „Oh, poate că ai dreptate,” dar după ce a văzut cu ochii lui acea realitate arătată de Tine prin natură, el a devenit slujitorul Tău, Doamne.

În seara aceasta sunt o mulțime de oameni adunați aici. Tată, unii dintre ei au ridicat mâinile arătând că nu au fost niciodată creștini, dar vor să fie. Dumnezeule, ajută-i să nu fie doar niște membri reci care se alătură unei biserici formale, unui crez sau botez, ci îngăduie să fie născuți din nou în inima lor, în Hristos.

Doamne, chiar și cei care s-au alăturat unei biserici, caută ceva, la fel ca micuța împărăteasă de care am vorbit. Ea flămânzea după Ceva, așa cum flămânzesc și oamenii aceștia, iar când a găsit acel lucru real, când L-a văzut pe Dumnezeu identificat în acel bărbat, a zis: „Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu lui Israel!” și din clipa aceea nu a mai vrut să aibă de-a face cu acele forme păgâne.

Tată, eu cred că oamenii sunt în aceeași stare și în seara aceasta. O, dacă ar putea

vedea ceva real! Când ai fost pe pământ, Tu ne-ai spus ce se va întâmpla astăzi și că ești Același ieri, azi și în veci. Noi știm cum Te-ai manifestat atunci și că fariseii nu au putut vedea aceasta. Aceleași grupuri de oameni sunt și astăzi și nu pot vedea din cauză că aparțin de o biserică, au anumite crezuri și așa mai departe. Ei nu Îl pot vedea pe marele Mesia, pe marele Duh Sfânt manifestat în oameni, așa cum ai făgăduit Tu.

Îngăduie ca în seara aceasta fiecare să realizeze acest lucru și să vadă prezența Ta, astfel încât în inimile lor să răsunе cuvintele: „*Aici este Unul mai mare ca Solomon,*” și anume, Isus Hristos, Fiul înviat al lui Dumnezeu, care este gata să vină, să vă înnoiască inimile și să pună în ele o experiență născută din Dumnezeu. Asemenea acelei căprioare mamă, care a fost aleasă prin harul Tău să fie o mamă loială și noi am fost aleși încă înainte de întemeierea lumii, fără să avem vreun merit pentru aceasta. Te rog să îngădui ca toți cei care simt în inimile lor aceeași chemare pe care a avut-o și acea micuță doamnă, să poată vedea Ceva real și să-și zică în inimile lor: „*Aici este Unul mai mare decât Solomon,*” fiindcă Îți cerem aceasta, în Numele lui Isus. Amin.

Acum aș vrea să stați liniștiți și respectuoși, și să nu se mai plimbe nimeni, pentru că acesta este un moment solemn în care se iau decizii.

Mulți au ridicat mâinile și cred că au fost foarte sinceri când au făcut aceasta. Voi ați auzit de Biblie și știți că Isus a fost Fiul lui Dumnezeu. De asemenea, ați învățat că El s-a înălțat și că este Același ieri, azi și în veci.

Oare Duhul Sfânt de care vorbim este Isus Hristos? Sigur că este. Vedeți? El este Dumnezeu. Nu un altul, ci același Dumnezeu. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu sunt trei dumnezei, ci trei atribute ale aceluiași Dumnezeu; Dumnezeu în trei manifestări. Vedeți, au fost trei slujbe. Astfel, El S-a arătat într-o formă care nu putea fi atinsă (cel care atingea muntele pe care coborâse El, trebuia să moară); apoi, același Dumnezeu S-a arătat într-un trup de carne care putea fi privit și atins, pentru că acum, tot El să locuiască în mine și în tine. El te sfințește cu sângele Lui, ca să poată locui în tine. Și ce a spus El? „*În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl*

Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi." (Ioan 14.20). Vedeți? Este Dumnezeu deasupra noastră, Dumnezeu cu noi și Dumnezeu în noi.

În seara aceasta, El este Hristos, Duhul Sfânt; același Dumnezeu. El este Viața, iar voi sunteți mlădițele. Să aveți credință în El!

Dacă El s-ar prezenta în seara aceasta printre noi... Dacă ar sta aici cu acele răni pe trupul Său, ar fi o ființă umană, un trup de carne și adevărul este că orice om poate să se desfigureze și să spună că este El. Noi nu știm cu adevărat cum a arătat Isus Hristos. Avem doar păreri în funcție de cum a fost pictat: Hofmann L-a prezentat într-un fel, Sallman în altul, etc. Dar cum L-ai putea recunoaște tu? După Viața Lui. Dacă ar veni un om cu semnele cuielor pe mână și orice altceva și ar sta aici, ar fi cu siguranță un impostor, pentru că atunci când va veni Isus, orice ochi Îl va vedea, fiecare genunchi se va pleca înaintea Lui și orice limbă Îl va mărturisi. Cu siguranță.

Dar Duhul Lui este aici. Înțelegeți? O, dacă am putea să ne lăsăm propriile gânduri să alunece în ale Lui, pentru că Biblia spune: *„Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus.”* (Filipeni 2.5). El este Cuvântul. Așa Îl numește Biblia: *„Cuvântul lui Dumnezeu.”* Câți dintre voi știu că Isus a fost Cuvântul? În Evrei 4.12 scrie: *„...Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* Acest Cuvânt al Lui Dumnezeu a fost și în Solomon, de aceea a putut să deosebească gândurile oamenilor. Acest Cuvânt a fost și în Hristos și El este Același ieri, azi și în veci.

Eu nu voi chema un rând de rugăciune, ci voi face o chemare la altar. Poate printre noi este cineva care nu a mai fost niciodată în adunările mele. De fapt, nu văd nici o persoană cunoscută aici.

Cineva mi-a spus că aseară au fost chemați în jur de treizeci de oameni. Vă dați seama că odată, o femeie s-a atins de haina Lui, iar El S-a întors și s-a întâmpnat

același lucru: a simțit că slăbește în putere, deși era Fiul lui Dumnezeu. Și El a spus: „...*cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.*” (Ioan 14.12).

Tot ce trebuie să faceți voi, fie că sunteți în cârje, în scaune cu roțile sau oricum ați fi și oriunde v-ați afla, este să aveți credință. Credeți și nu vă gândiți nici o clipă că sunteți fără nădejde.

Dacă aș putea să vă vindec, aș face-o, dar eu nu pot face aceasta. Eu pot să-mi pun mâinile peste voi și să mă rog, ceea ce și intenționez să fac pentru toți cei care au numere de rugăciune, însă fac aceasta numai ca să vă încredințez că cred împreună cu voi. De ce nu-L atingeți pe El? Biblia spune că El este Marele Preot care poate fi atins prin neputințele noastre. Este adevărat? Ei bine, și dacă El este Marele Preot, înseamnă că și astăzi se va purta la fel ca la început, nu-i așa? Sigur că da, așa că tot ce trebuie să faceți este să-L atingeți prin credință.

Tată ceresc, acum adunarea este a Ta. În seara aceasta m-am gândit la femeia aceea micuță care căuta ceva real când a auzit de acel Duh de descoperire care era peste Solomon. Doamne, noi suntem siguri că toate cuvintele Tale sunt adevărate; și Tu ai spus că acest lucru se va întâmpla din nou, chiar înainte de venirea Ta, când lumea va fi la fel ca în zilele Sodomei, pentru că Tu ești Același ieri, azi și în veci. Ai spus că lucrările pe care le-ai făcut Tu, le vom face și noi, iar în seara aceasta ești Marele Preot care poate fi atins prin neputințele noastre. Ce ne mai trebuie ca să înțelegem aceasta?

Ce le-a mai trebuit acelor iudei ca să vadă că El era Profetul așteptat? El fusese născut de o fecioară și în viața Lui se împliniseră toate celelalte făgăduințe, dar ei erau prea orbiți de acele crezuri.

Doamne, aici sunt oameni care nu au venit chiar din Seba, dar au venit din alte părți. În seara aceasta, Te rog să Te identifiți în mod real în mijlocul nostru, apoi să Te identifiți și în ei, așa cum instinctul de mamă s-a identificat în acea căprioară.

Suntem ai Tăi, Tată, de aceea Te rugăm să ne vorbești în Numele lui Isus. Amin.

Acum aş vrea să vă rugați cu toții, indiferent unde vă aflați. Rugați-vă și credeți. S-ar putea ca Duhul Sfânt să nu fie de acord cu ceea ce fac acum, iar dacă este așa, voi chema un rând de rugăciune. Stați pe locurile voastre și spuneți: „Doamne Isuse, știu că bărbatul acesta nu mă cunoaște și nu știe nimic despre mine, dar eu cred.”

Credința voastră lucrează în subconștient, de aceea, nu încercați să presați sau să săriți, pentru că veți trece pe alături. Ea este în voi, așa că relaxați-vă și credeți. Fiți respectuoși și credeți. Uneori nici nu vă dați seama că aveți credință, dar ea este acolo. Femeia aceea micuță avea credință, dar nu știa aceasta.

Câți dintre voi au văzut fotografia cu Îngerul Domnului, cu acea Lumină? A fost făcută aici în Texas și a fost răspândită în toată lumea.

Tu ce crezi, domnule? Cel de acolo din colț. Păreai foarte nerăbdător. Ai o mulțime de lucruri care sunt în neregulă, o mulțime de complicații. Când am spus aceasta, ai fost cuprins de un simțământ ciudat, este adevărat? Dacă este așa, ridică mâna. Sunt un străin pentru tine, nu te cunosc. Așa este, dar știi ceva? Lumina aceea tocmai s-a așezat în jurul tău. Vezi? Ea ți-a provocat acel simțământ dulce pe care l-ai avut, pentru că am văzut-o când a venit jos.

Ești aici și ai vrea să mă rog pentru tine înainte de a părăsi clădirea. Dacă Dumnezeu îmi va descoperi care este problema ta, deși tu stai acolo și eu aici, vei crede că Cel ce face aceasta este El? Una din cele mai mari probleme ale tale este hernia. Este adevărat, așa-i? Dacă Dumnezeu îmi va spune cine ești și care este numele tău, pentru ca în felul acesta să ai o legătură mai bună cu El, vei crede că sunt profetul sau slujitorul Lui? Numele tău este Sturgeon. Ridică mâna dacă este adevărat. Crede și vei fi vindecat.

În spate este o doamnă care are părul închis la culoare. Tu ai fost foarte surprinsă când s-a spus acel lucru și ai avut cel simțământ ciudat și dulce. Dacă cineva privește și poate vedea, peste această doamnă a venit o Lumină de culoarea chihlimbarului. Femeia are dureri de cap care o deranjează foarte tare. Așa este. Dacă este adevărat, ridică mâna. Eu nu am văzut-o în viața mea. Tu ai dureri de cap foarte puternice, migrene, dar te vor lăsa. Amin. Crede!

Lângă tine stă un bărbat care mă privește sincer și serios, iar Lumina se mișcă direct spre el. El are probleme cu ochii, dar dacă crede, Dumnezeu îl va vindeca și îl va face bine. Crezi? Bine. Nu te-am văzut niciodată, ești un străin pentru mine.

Tânărul care stă lângă tine are probleme cu capul. Așa este. Da, domnule. Eu nu l-am văzut în viața mea, Dumnezeu știe aceasta. Ei bine, crede numai.

Bărbatul de lângă tine... Tu porți ochelari, dar nu aceasta este problema ta, ci suferi cu spatele și vrei să mă rog pentru tine. Dacă este adevărat, fă cu mâna în felul acesta. Bine. Tânărul de lângă tine, cel cu cravată roșie, are multe probleme în familie. Soția ta este o femeie foarte nervoasă, iar tu ai un fel de presiune în cap. Aceasta este „Așa vorbește Domnul!” Este adevărat. Așa este. Nu te îndoii, ci crede.

Acolo în spate stă o femeie. Puteți vedea Lumina care s-a așezat deasupra ei? Ea are probleme cu ochii și cu vezica urinară. Oh, dar este pe punctul s-o scape! Ajută-mă, Doamne Dumnezeule. Numele ei este Chambers. Ridică-te în picioare, pentru ca oamenii să vadă cine ești. Eu sunt un străin pentru această femeie, nu am văzut-o în viața mea, dar acum este în ordine. Isus Hristos te face bine.

Dacă Acesta nu este Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci, cine este? A făgăduit El că va face aceste lucruri? Toți cei ce cred, să ridice mâna. Bine.

Tu, cel care ai ridicat mâna cu puțin timp înainte, vrei să fii un creștin adevărat,

așa cum era acea căprioară o mamă adevărată? De ce nu veniți la altar, în timp ce Duhul Sfânt este aici și ungera Lui stă peste noi? Dacă Îl căutați pe Dumnezeu pentru mântuire, haideți la altar și stați un minut cu mine. Ridicați-vă. Așa. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Veniți toți cei care doriți să-L găsiți pe Hristos, oriunde v-ați afla în clădire. Voi nu veți fi niciodată mai aproape de El ca atunci când Îl întâlniți. El este aici, este real și legitimat. Voi v-ați alipit de o biserică și aceasta este tot ce aveți, dar acum doriți să vedeți ceva real.

Priviți-l pe copilașul acesta care vine plângând, cu lacrimile șiroind pe fața lui mică. Nu-i de mirare că sunt atât de plăpânzi, fiindcă nu au fost încă trecuți prin toate lucrurile. Un alt copil vine din spate, iar altul este pe culoar. Oh, vin copiii mici, în timp ce adulții Îl lasă să treacă pe lângă ei. Haideți chiar acum și stați la altar! Voi, membri ai bisericii, care doriți să aveți o experiență cu Hristos în inimile voastre, nu vreți să veniți aici? El vă cunoaște pe fiecare și voi știți că nu vă puteți ascunde, așa că de ce nu veniți să stați aici, înainte de a merge mai departe? Veniți aici pentru o scurtă rugăciune. Vreți să faceți aceasta?

Dacă vă este rușine cu El acum, și Lui Îi va fi rușine cu voi atunci. Țineți minte că El este aici. Scriptura a spus ce se va întâmpla, iar El este aici, identificându-Se pe Sine însuși. De ce nu veniți aici, dacă sunteți doar niște membri ai bisericii și nu Îl cunoașteți pe Hristos printr-o experiență reală? Eu nu mă prea pricep să-i conving pe oameni și sunt conștient că singurul lucru pe care îl pot face este să vă spun adevărul; să vă spun despre prezența lui Hristos și despre Cuvântul Său manifestat.

Dacă frații și surorile care sunt la balcon și au ridicat mâinile, vor să vină aici, îi așteptăm. Haideți jos și adunați-vă în jurul altarului pentru un cuvânt de rugăciune. Arătați-i întregii lumi și lui Hristos, că nu vă este rușine și că vreți să fiți creștini adevărați. Nu vreți să veniți în timp ce așteptăm un moment sau două?

Membrule căldicel sau decăzut, al bisericii, nu vrei să vii și să stai cu aceștia? Veniți aici, toți cei care nu aveți nici o experiență cu Dumnezeu, ca să fiți născuți în Împărăția lui Dumnezeu.

Ce vreți să vedeți mai mult? Țineți minte că vă spun în Numele Domnului, dacă mă priviți ca slujitorului Lui: Scriptura spune că acesta este ultimul semn pe care îl va vedea biserica. Acesta este ultimul semn pe care l-a văzut și Avraam, înainte de venirea fiului făgăduit. Noi suntem sămânța împărătească a lui Avraam, iar Isus a făgăduit că sămânța lui va vedea același semn pe care l-a văzut Avraam chiar înainte ca lumea neamurilor să fie nimicită. Nu puneți acest lucru deoparte pentru altceva, deoarece Satana vrea să vă facă să treceți pe lângă aceasta. Veniți chiar acum, până când Fântâna mai este plină de sânge.

Este o fântână plină cu sânge

Din venele lui Emanuel,

Unde păcătoșii se aruncă

Să-și șteargă petele de vină.

Tâlharul de pe cruce s-a bucurat să vadă

Acea fântână în vremea lui.

Acolo și eu, care sunt ticălos ca el,

Pot să-mi spăl păcatele

Nu vreți să-L acceptați chiar acum? Voi mai aștepta puțin, poate mai este cineva care vrea să vină aici pentru rugăciune.

Acum îi voi ruga pe frații predicatori de aici să vină și să stea împreună cu mine, în timp ce ne vom ruga; mă adresez predicatorilor care sunt interesați de aceasta și predicatorilor care vin la biserica aceasta din apropiere, cărora le pasă de sufletele care vin la Hristos și care cred că Acesta este Isus Hristos.

Țineți minte că eu nu sunt Isus Hristos, ci sunt fratele vostru, un păcătos salvat prin har. Eu sunt la fel ca voi, dar printre noi Se află Isus Hristos, Duhul Sfânt care Se ține de cuvânt. El nu este obligat să facă aceasta, dar a făgăduit că o va face. Isus nu trebuia să vindece bolnavii, dar Biblia spune că a făcut-o ca să împlinească ceea ce era făgăduit de El. Pe noi nu ne interesează de care biserică aparții; dacă crezi că Isus Hristos este prezent, crezi și că trebuie să fie o experiență a nașterii din nou și a botezului cu Duhul Sfânt.

Predicatorilor, veniți între acești oameni. Stați între ei și puneți-vă mâinile peste ei, în timp ce ne vom ruga. Aș vrea ca adunarea să fie cât se poate de respectuoasă pentru câteva minute. De unde știm ce va face Duhul Sfânt? Haideți aici și amestecați-vă printre acești oameni.

Țineți minte că voi puteți face un singur lucru: să acceptați ceea ce v-a fost făgăduit. Ați văzut realitatea învierii lui Hristos?

Rog adunarea să se ridice în picioare în semn de respect. Credeți cu toții. Mărturisiți tot ce ai făcut greșit, apoi rugați-L pe Domnul să vă ierte și să vă primească. Fiecare să se roage în felul lui.

Tatăl nostru ceresc, venim la Tine plini de remușcare. Istoria despre acea mamă căprioară a atins o coardă sensibilă în sufletele noastre, iar oamenii doresc să vadă ceva real, la fel ca împărăteasa aceea din Sud, care a venit din părțile cele mai îndepărtate ale pământului ca să audă înțelepciunea lui Solomon. Dar aici este Unul mai mare decât Solomon: Isus Hristos din Nazaret, Salvatorul omenirii. Mântuiește-i, Tată! Iartă-le păcatele, spală-le sufletele în sângele Mielului și dă-le experiența nașterii din nou ca și creștini. Nici un alt animal, nu putea face ceea ce

a făcut acea mamă căprioară, pentru că așa era ea. Doamne, dă-ne această experiență a nașterii din nou în Împărăția lui Dumnezeu, în timp ce Duhul Sfânt este aici. Împlinește aceasta, Te rugăm.

Acum închideți ochii, ridicați mâinile și faceți următoarea mărturisire: „Isuse, eu cred. Ia-mă așa cum sunt, fiindcă eu nu pot face nimic. Vindecă-mi trupul bolnav, Doamne, fiindcă cred că ești aici; cred că Duhul Sfânt este aici, identificându-Se pe Sine însuși. Mântuiește-mă prin harul Tău, Doamne, în Numele lui Isus Hristos.”

Ne conduci tu în rugăciune, frate Grant?

- Amin -